

PROP DE VOSALTRES

Domund. La valentia missionera

Ja fa molts anys que l'Església dedica un diumenge d'octubre a recordar a tots els seus membres la fonamental importància de les missions, i també a anunciar la urgent necessitat d'ajuda que tenen tantes comunitats humanes de tota la geografia mundial.

Tot i ser molt important la campanya anual del DOMUND, que durant un cap de setmana ens recorda i publicita la tasca missionera de la nostra Església, cal tenir present que aquesta activitat roman sempre, durant tot l'any. Això és possible a través d'organismes com les Obres Missionals Pontifícies, la Comissió Episcopal de Missions o les mateixes Delegacions diocesanes que, amb un treball intens i permanent, animen aquesta intenció i coordinen totes les iniciatives afavorint la implantació de la consciència missionera a les nostres comunitats. És possible també gràcies a l'elevat nombre de missioners, sacerdots, religiosos i laics, homes i dones, que lliuren la seva vida a aquesta tasca. Ells ens recorden, amb la seva dedicació, la preocupació pels més pobres de la terra als quals porten el missatge de l'Evangel

geli i l'ajuda material que necessiten.

Per descomptat, no us demano només que augmenti la vostra admiració pels missioners, que viuen en terres llunyanes i en condicions sovint precàries. Demano a tots els cristians que se sentin obligats a anunciar l'Evangel de Jesucrist, sempre i en qualsevol circumstància. Tots som missioners. El nostre compromís neix del baptisme, que va conformar la nostra vida. També, de la formació rebuda en el si de la comunitat cristiana.

Tot és gràcia. Tanmateix cal el coratge personal per al creixement, aprofundiment i anunci de l'experiència cristiana.

A això últim es refereix el lema del Domund d'enguany: SIGUES VALENT. LA MISSIÓ T'ESPERA. És una sin-

tètica exhortació que arriba directament a cada un de nosaltres. A la segona part de la locució queda patent una crida al compromís personal de tot cristià.

Una breu explicació de l'exhortació, «Sigues valent...». El papa Francesc aconsella permanentment tenir el valor de reprendre l'audàcia de l'Evangel.

Coratge i valentia per sortir de nosaltres mateixos, per resistir la temptació de la incredulitat, per donar-nos als altres i per treballar pel Regne, per somiar en arribar al racó més apartat de la terra donant a conèixer Crist.

També la segona part té el seu què. La missió no té límits ni fronteres. Tampoc hi ha accepció de persones. Tots estem cridats a la missió. L'enviament a anunciar l'Evangel s'ha transformat en una autèntica neces-

sitat, ja sigui en llocs de llarga tradició cristiana o ja sigui en els que encara no hi ha arribat.

Acabo la meua reflexió amb una referència al missatge que el papa Francesc ens ha enviat en ocasió d'aquest esdeveniment. Us deixo anotats els títols dels apartats perquè tingueu ganes de llegir el missatge complet. És curt i clar. Comença amb una breu introducció a l'escrit que ha titulat: «La missió al cor de la fe cristiana», amb sis epígrafs: 1. La missió i el poder transformador de l'Evangel de Crist, camí, veritat i vida; 2. La missió i el «temps propici» de Crist; 3. La missió inspira una espiritualitat d'èxode continu, pelegrinatge i exili; 4. Els joves, esperança de la missió; 5. El servei de les Obres Missionals Pontifícies; i 6. Fer missió amb Maria, Mare de l'Evangelització.

És d'agrair l'aportació econòmica per a aquesta noble causa, que tots feu arribar a través de les parròquies o de la Delegació diocesana. No oblideu les vostres oracions.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Celebració del 75 aniversari del Cos de Portants del Sant Crist de Sant Llorenç de Lleida

Una exposició fotogràfica i una xerrada han estat els actes centrals de la celebració del 75 aniversari de la fundació del Cos de Portants del Sant Crist de Sant Llorenç de Lleida.

L'església de Sant Llorenç, com a seu canònica dels portants i amb una bona assistència, acollí la xerrada a càrrec del periodista i historiador Jordi Curcó, acompanyat pel consiliari Mn. Antoni Porta i el «venerable» dels portants Manuel Rodríguez.

Jordi Curcó en la seva intervenció va evocar i recordar com era la Setmana Santa de Lleida fa 75 anys i quin era el context històric, social, polític i religiós en el qual nasqué l'any 1942 el Cos de Portants. Així explicà que els Cos de Portants

de Sant Llorenç va ser la primera confraria de Setmana Santa que es va fundar a Lleida, quan feia escassament dos anys que s'havia acabat la Guerra Civil. En aquest context els portants van ser els primers d'alçar de nou la Creu pels carrers de Llei-

da, amb els piadosos Via Crucis i amb la seva incorporació a les dues processons, dels Dolors i la Sang.

Jordi Curcó evocà tot seguit la devoció dels lleidatans vers el Sant Crist del Miracle, que fins a la Guerra Civil rebia culte en l'església de Sant Llorenç. L'acte continuà amb la intervenció del «venerable» dels portants Manuel Rodríguez, que féu sentit record dels portants traspassats i esmentà moments històrics i rellevants de la Pia a Unió, explicant que havia nascut com «Associación de Amantes del Via Crucis». Tot seguit es féu la darrera visita a l'exposició fotogràfica commemorativa ubicada en un reduït espai de l'església de Sant Llorenç que ocupa el Cos de Portants.

CERCA DE VOSOTROS

Domund. La valentia misionera

Ya lleva muchos años la Iglesia dedicando un domingo de octubre a recordar a todos sus miembros la fundamental importancia de las misiones, y también a anunciar la urgente necesidad de ayuda que tienen tantas comunidades humanas a lo largo y ancho de la geografía mundial.

Con ser muy importante la campaña anual del DOMUND, que durante un fin de semana nos recuerda y publicita la acción misionera de nuestra Iglesia, hay que tener presente que su actividad permanece siempre, se prolonga durante todo el año. Esto es posible a través de organismos como las Obras Misionales Pontificias, la Comisión Episcopal de Misiones o las mismas Delegaciones diocesanas que, con un trabajo intenso y permanente, animan esta intención y coordinan cuantas iniciativas favorecen la implantación de la conciencia misionera en nuestras comunidades. Es posible, también, gracias al elevado número de misioneros, sacerdotes, religiosos y laicos, hombres y mujeres, que entregan su vida a este cometido y nos recuerdan con su dedicación la preocupación por los más pobres de la tierra a los que llevan el mensaje del Evangelio y la ayuda material que necesitan.

Por supuesto, no os pido sólo que aumente vuestra admiración por los misioneros que viven en tierras lejanas y en condiciones precarias. Pido a todos los cristianos que se sientan obligados a anunciar el Evangelio de Jesucristo en todo tiempo y en cualquier circunstancia. Todos somos misioneros. Nuestro compromiso nace del bautismo, que conformó nuestra vida. También, de la formación recibida en el seno de la comunidad cristiana.

Todo es gracia. Aunque es necesario el coraje personal para el crecimiento, profundización y anuncio de la experiencia cristiana.

A esto último se refiere el lema del Domund de este año: SÉ VALIENTE. LA MISIÓN TE ESPERA. Es una sintética exhortación que llega directamente a cada uno de nosotros. En la segunda parte de la locución queda patente una llamada al compromiso personal de todo cristiano.

Una breve explicación de la exhortación, «Sé valiente...». El papa Francisco aconseja permanentemente tener el valor de retomar la audacia del Evangelio. Coraje y valentía para salir de nosotros mismos, para resistir la tentación de la incredulidad, para gastarnos por los demás y por el Reino, para soñar con llegar al más apartado rincón de la tierra dando a conocer a Cristo.

También la segunda parte tiene su aquí. La misión no tiene límites ni fronteras. Tampoco hay en ella aceptación de personas. Todos estamos llamados a la misión. El anuncio del Evangelio se ha transformado en una auténtica necesidad, bien sea en lugares de larga tradición cristiana, bien sea en lugares lejanos donde aún no ha llegado éste.

Termino mi reflexión con una referencia al mensaje que el papa Francisco nos ha enviado con ocasión de este acontecimiento. Os dejo anotados los títulos de los apartados para que os llegue el apetito de leer el mensaje completo. Es corto y claro. Empieza con una breve introducción al escrito que ha titulado: «La misión en el corazón de la fe cristiana», con seis epígrafes: 1. La misión y el poder transformador del Evangelio de Cristo, camino, verdad y vida; 2. La misión y el «tiempo propicio» de Cristo; 3. La misión inspira una espiritualidad de éxodo continuo, peregrinación y exilio; 4. Los jóvenes, esperanza de la misión; 5. El servicio de las Obras Misionales Pontificias; y 6. Hacer misión con María, Madre de la Evangelización.

Es de agradecer la aportación económica para esta noble causa, que todos hacéis llegar a través de las parroquias o de la Delegación diocesana. No olvidéis vuestras oraciones.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lérida

«Des de petita volia ser missionera»

La germana Carme Sanmartín, religiosa de la Sagrada Família d'Urgell, va néixer a Lleida, l'any 1949, a una casa que ja no existeix del carrer del Clot de les Monges. Ara viu a Guinea Equatorial, i en aquesta entrevista ens explica la seva tasca com a missionera.

Per què es va fer missionera?

Em vaig fer religiosa perquè m'agradava ser missionera. Quan era petita era de la JEC. Havíem de fer una obra de teatre en la qual jo havia de representar una nena missionera que parlava amb una altra d'espanyola. I em va agradar tant aquell diàleg que vaig sentir el desig de ser missionera. Em vaig fer religiosa de la Sagrada Família perquè tenien missions a Sud-amèrica.

Quan va arribar a Guinea Equatorial?

Vam arribar a Guinea Equatorial l'any 1986. El Govern de Guinea va demanar a les congregacions que ens cuidéssim de l'ensenyament i de la salut. Hi vaig anar per primera vegada l'any 90. Em va agradar tant que hi vaig anar durant sis estius seguits, del 90 al 96. El curs 1992-1993, m'hi vaig quedar tot l'any substituint una religiosa. Després hi vaig ser del 2000 al 2013. Més tard, vaig estar a Mèxic dos anys i mig, però quan em van proposar tornar a Guinea vaig dir que sí amb els ulls tancats. Des del setembre de l'any passat que visc a Niefang, ciutat d'uns 5.000 habitants, a la província del Centre-Sud de Guinea Equatorial.

Quina tasca hi fa?

Tenim una escola. Em dedico a fer el dinar cada dia per a la comunitat, a ajudar la gent necessitada, als

repassos escolars i a la catequesi de la parròquia. M'hi trobo molt bé, els nens són molt acollidors.

Quina és la vivència de la fe a Guinea Equatorial?

A Guinea Equatorial, el 90% de la població és catòlica, viuen la seva fe juntament amb les seves tradicions. A les eucaristies hi ha molta participació!

I quina és la situació econòmica?

No hi ha misèria. La gent viu en una economia de subsistència, no veus els nens famolencs com en d'altres països d'Àfrica. Els nens estan ben cuidats, sobretot per la mare, que és qui s'encarrega de la seva educació.

I la situació general del país?

Obiang és el president des de l'any 1979. El país ha evolucionat molt en l'àmbit d'infraestructures des de l'explotació del petroli. L'any 2013 es van asfaltar mol-

tes carreteres, ens semblava un somni. També ha millorat el subministrament elèctric. Quan vam arribar-hi no hi havia llum, nosaltres en teníem gràcies a les plaques solars. S'ha fet una central hidroelèctrica que dona llum a tot el país. Ara s'està treballant molt en l'aigua potable, encara no arriba a les cases.

Com és el clima social?

La gent viu de l'agricultura, hi ha poca indústria. Hi ha moltes pinyes, papaies, bananes i plàtans, però no s'exporten massa. Molts productes vénen de Gabon i Camerun. També hi ha la indústria del petroli, però beneficia només a uns quants. La gent viu d'una economia de subsistència.

Quins són els reptes de futur?

Ara tenim Universitat, s'ha potenciat l'ensenyament. Però els joves formats han d'emigrar encara, per falta de treball.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

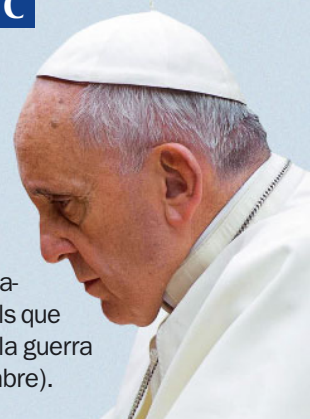

@Pontifex: «La nostra joia contagiosa ha de ser el primer testimoni de la proximitat i l'amor de Déu» (10 de setembre).

@Pontifex: «La caritat ajuda a comprendre la veritat i la veritat exigeix gestos de caritat» (10 de setembre).

@Pontifex: «Encoratjo els líders del món a deixar de banda els interessos sectorials per buscar junts els bé comú de la humanitat» (12 de setembre).

@Pontifex: «La guerra és la negació de tot dret. Preguem per aquells que tenen la responsabilitat d'evitar la guerra entre els pobles» (13 de setembre).

Visita Pastoral del bisbe Salvador a Vilanova de la Barca

El bisbe Salvador va visitar Vilanova de la Barca, del 12 al 17 de setembre. El dimarts, dia 12, es va reunir amb l'equip de govern de l'Ajuntament, que li va poder expressar algunes de les seves preocupacions. El Sr. Bisbe va agrair l'interès per part de l'Ajuntament de col·laboració amb la parròquia, reunint-se després amb membres de diverses entitats i associacions.

El dimecres, dia 13, el bisbe Salvador va visitar la Residència Sant Roc i va poder saludar els més de cinquanta residents, tots ells d'edat avançada, amb els quals va poder mantenir una conversa agradable.

Al vespre, el Sr. Bisbe va mantenir una reunió amb més d'una trentena de membres actius de la parròquia, els quals li van exposar la seva tasca com a membres del Consell parroquial, de la catequesi, de Càritas, de la coral, com a lectors, voluntaris del manteniment del temple, etc. Després, dialogaren llarga-

ment i animada sobre la religiositat i la vivència de la fe al nostre poble i a la societat en general.

El dia 17, va concloure la Visita Pastoral amb una Missa concelebrada amb el rector Mn. Pere Canals. A l'homilia, el Sr. Bisbe va destacar la importància de fer comunitat per animar-nos en la fe, i en la participació dels sacraments per tal de rebre la força de l'Esperit i així poder testimoniar-la.

La presó de Ponent celebra la festivitat de la Mercè

La Pastoral Penitenciària del Bisbat de Lleida i l'Obra Mercedària, juntament amb el Centre Penitenciari Ponent, van organitzar diverses activitats per commemorar la festivitat de la Mercè, patrona dels privats de llibertat.

El passat 20 de setembre, l'Obra Mercedària va impartir una xerrada donant a conèixer la tasca so-

cial, jurídica i religiosa que realitza el voluntariat penitenciari a la presó i com s'organitza en els diversos àmbits en l'ajuda als marginats i exclosos. Es va informar sobre els pisos d'acollida per a interns/internes, el programa d'orientació jurídica a les famílies dels interns/internes, els apadrinaments al tercer món, menjadors escolars i l'ajuda a les famílies dels interns.

El matí del 23 de setembre va tenir lloc el repic de tambors, a càrrec del Grup Bombos i Tambors de la Mercè de Lleida. A continuació es va celebrar l'Eucaristia solemne en honor a la Mare de Déu de la Mercè, presidida pel bisbe Salvador i el vicari general, Mn. Josep Anton Jové, i concelebrada pels sacerdots voluntaris del Centre, sent amenitzada pel Cor de la Casa d'Andalusia de Lleida.

Pare José Leonardo Sánchez

REFLEXIONS

Perdó previ i immerescut

L'Evangelí de Lluc explica que menjava un dia Jesús amb Simó, un fariseu que l'havia invitat, i que de sobte es va presentar una dona de mala fama, es va prosternar davant seu i, plorant, li ungia els peus amb perfum. La situació devia ser molt incòmoda, i avui també ho seria. Lluc descriu la reacció dels dos comensals. Simó va reaccionar a l'instat: «Aquesta dona és una pecadora!». No va ser una reacció gaire original; tots, probablement, hauríem reaccionat igual. És pecadora, viu de manera perduda i fa pecar els altres, viu contra l'honestetat humana i contra la llei de Déu. Al fons, la reacció de Simó evocava Déu i la seva llei.

La reacció de Jesús va ser diferent. Va explicar a Simó una paràbola per subratllar la seva experiència: Déu la perdona; perdona a la pecadora els seus 500 denaris de culpa, i a Simó els seus 50. Jesús va evocar Déu, com Simó, però d'una forma diferent. Simó, com tots hauríem fet, evoca el Déu de l'ordre i de la vida regular; Jesús evoca el Déu que estima i perdona.

Pot semblar que la diferència és de matís, però no és cert. Nosaltres ens hem acostumat a fer un paquet en el qual s'hi integren els dos accents sobre Déu: el Déu de l'ordre i el del perdó. Però Jesús ho vivia com un contrast, en el qual es definia la seva experiència i la seva paraula. Per això els de l'ordre el critiquen i ell repeteix sovint el seu missatge: «el metge no el necessiten els bons sinó els malalts» (Mc 2,17); «jo no he vingut a condemnar sinó a salvar» (Jn 12,48); «jo tampoc no et condemno; ves i no pequis més» (Jn 8,11). L'amor i el perdó de Déu no els mereix ningú, ni aleshores ni ara; la misericòrdia de Déu és prèvia, gratuïta, immerescuda, oferta a tothom. Precisament quan algú fa l'experiència viscuda d'aquest amor previ i total de Déu, això el pot portar a acostar-se també avui a Jesús, a agenollar-se plorant als seus peus, agraint el seu amor i convertint la seva vida.

Gaspar Mora

Professor emèrit de la FTC

AGENDA

► Diumenge, 22 d'octubre:

—A les 12 h, Eucaristia a la Parròquia de Sant Antoni M. Claret.

► Dimarts 24 i dimecres 25 d'octubre:

—Reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense a Tiana.

► Divendres, 27 d'octubre:

—A les 19 h, acte institucional de cloenda dels 25 anys de l'IREL. Parròquia de Sant Llorenç.

—A les 19.30 h, inauguració del curs de la Fundació Verge Blanca. Teatre de l'Acadèmia Mariana.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

23. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.)

[Rm 4,20-25 / Sl: Lc 1,69-75 / Lc 12,13-21]. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prev. franciscà, patró dels capellans castrenses; *Urgell* (□): dedicació de la Catedral; sants Servand i Germà, mrs. a Cadis; santa Oda, vg.

24. □ Dimarts [Rm 5,12.15b.17-19.20b-21 / Sl 39 / Lc 12,35-38]. Sant Antoni Maria Claret (Sallent, 1807 - Fontfreda, 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fund. Missioners del Cor de Maria, a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martíria, mr.

25. ■ Dimecres [Rm 6,12-18 / Sl 123 / Lc 12,39-48].

Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus; Mare de Déu del Collell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa); sants Crisant i Daria, esposos mrs. (284) de Roma; sants Crispí i Crispinià, mrs. (s. III), patrons dels sabaters.

26. ■ Dijous [Rm 6,19-23 / Sl 1 / Lc 12,49-53]. Sants Llucià i Marcia, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona; sant Viril, abat de Leyre (Navarra); sant Evarist, papa (grec, 97-105) i mr.

27. ■ Divendres [Rm 7,18-25a / Sl 118 / Lc 12,54-59].

Sant Florenç, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

28. ■ Dissabte [Ef 2,19-22 / Sl 18 / Lc 6,12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silví, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.

29. ■ Diumenge vinent, XXX de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ex 22,21-27 / Sl 17 / 1Te 1,5c-10 / Mt 22,34-40]. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

Diumenge XXIX de durant l'any

COMENTARI

Fe dinàmica, esperança constant i amor esforçat

El 2n Isaïes (*Is 40-55*) anima els desterrats amb l'esperança del retorn a la pàtria per un «èxode» més gloriós que el de Moïses.

També ara el concepte clau serà el «sortir»: primer *surt el Senyor com un heroi* (42,13); després *surt la paraula del Senyor* (55,11); al final els desterrats *surten cap a casa* (55,12).

L'acció salvadora de Déu troba la col·laboració de *Cir* de Pèrsia, a qui anomena *el meu ungít*.

1Te, l'escrit més antic del N.T., comença *donant gràcies a Déu per vosaltres*; i destaca dels tessalonicencs que *la vostra fe treballa per propagar-se, que la vostra caritat no es cansa de fer el bé, i que la vostra esperança en Jesucrist aguanta les adversitats*.

Descripció perfecta de les virtuts teològiques subratllant la qualificació: dinamisme de la fe (no es queda en sentiment estèril); esforç de la caritat (no es limita als amics de l'entorn); i constància de l'esperança (no sucumbeix per circumstàncies adverses).

És lícit o no pagar el tribut al Cèsar?: tant el «sí» com el «no» portarà problemes, amb els jueus o els romans. Pels jueus és una impietat pagar tribut als romans i reconèixer qualsevol sobirà que no sigui Déu.

L'escenari de la discussió és *el recinte del temple* (Mt 21,23s), on *els fariseus porten moneda pagana que no servia al Temple*.

La frase-resposta de Jesús s'estructura en dues parts: a) *Doneu al Cèsar això que és del Cèsar*; b) *Doneu a Déu allò que és de Déu*.

Són frases paral·leles? Potser no. Per Jesús els deures religiosos vers Déu són molt superiors als deures socials: no excloent-los sinó inclouent-los. La «i» unint les dues frases pot interpretar-se com adversativa: *Doneu al Cèsar això que és del Cèsar «però» (sobretot!) doneu a Déu allò que és de Déu*.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 45,1.4-6)

El Senyor pren Cir, el seu ungít, per la mà dreta, i el condueix per sotmetre-li les nacions i deixar desarmats els reis, per obrir-li les ciutats, perquè no trobi tancades les portes. El Senyor li diu: «Per amor de Jacob, el meu servent, d'Israel, el meu elegit, et crido pel teu nom, et dono un títol honorós, tot i que no em coneixes. Jo sóc el Senyor, no n'hi ha d'altre. Fora de mi no hi ha cap Déu. Sense que em conegués t'he fet prendre les armes perquè sàpiguen de llevant fins a ponent que no hi ha ningú fora de mi. Jo sóc el Senyor. No n'hi ha d'altre.»

► Salm responsorial (95)

R. *Doneu al Senyor honor i majestat.*

Canteu al Senyor un càntic nou, / canteu al Senyor, arreu de la terra. / Conteu a totes les nacions la seva glòria, / conteu a tots els pobles els seus prodigis. R.

El Senyor és gran, és digne d'ésser lloat, / és més temible que tots els déus; / perquè els déus dels pobles són no-res, / però el Senyor ha fet el cel. R.

Doneu al Senyor, famílies dels pobles, / doneu al Senyor honor i majestat, / tributeu al Senyor l'honor del seu nom. / Entreu als seus atris, portant-li ofrenes. R.

Adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. / Que tremoli davant d'ell tota la terra. / Digueu a tots els pobles: / «El Senyor és rei!» / Sentència amb raó les causes dels pobles. R.

► Primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 1,1-5b)

Pau, Silvà i Timoteu, a la comunitat de Tessalònica, reunida per Déu Pare i per Jesucrist, el Senyor. Us desitgem la gràcia i la pau. Sempre donem gràcies a Déu per tots vosaltres i us recordem en les nostres pregàries. No deixem mai de recordar davant Déu, Pare nostre, com la vostra fe treballa per propagar-se, la vostra caritat no es cansa de fer el bé, i la vostra esperança en Jesucrist, el nostre Senyor, aguanta les adversitats. Germans, estimats de Déu: sabem de cert que ell us ha elegit, perquè quan us anunciàvem l'evangeli, no predicàvem només de paraula, sinó amb obres poderoses, amb dons de l'Esperit Sant, i amb molta convicció.

► Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 22,15-21)

En aquell temps, els fariseus planejaren la manera de sorprendre Jesús en alguna paraula comprometedora, i li enviaren alguns dels seus i dels partidaris d'Herodes a dir-li: «Mestre, sabem que dieu sempre la veritat, i que ensenyeu de debò els camins de Déu, sense miraments per ningú, sigui qui sigui, ja que no obreu per complaure els homes. Digueu-nos, doncs, què en penseu, d'això?: És lícit o no, de pagar tribut al Cèsar?» Jesús, que s'havia adonat de la seva malícia, els respongué: «Hipòcrites, per què proveu de comprometre'm? Ensenyeu-me la moneda del tribut.» Ells li ensenyaren una moneda romana, i Jesús els preguntà: «De qui és aquesta figura i el nom que hi ha escrit?» Li diuen: «Del Cèsar.» Jesús els respon: «Doncs, retorneu al Cèsar això que és del Cèsar, i a Déu, allò que és de Déu.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 45,1.4-6)

Esto dice el Señor a su Ungido, a Ciro: «Yo lo he tomado de la mano, para doblegar ante él las naciones y desarmar a los reyes, para abrir ante él las puertas, para que los portales no se cierren. Por mi siervo Jacob, por mi escogido Israel, te llamé por tu nombre, te di un título de honor, aunque no me conocías. Yo soy el Señor y no hay otro; fuera de mí no hay dios. Te pongo el cinturón, aunque no me conoces, para que sepan de Oriente a Occidente que no hay otro fuera de mí. Yo soy el Señor y no hay otro.»

► Salmo responsorial (95)

R. *Aclamad la gloria y el poder del Señor.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / cantad al Señor, toda la tierra. / Contad a los pueblos su gloria, / sus maravillas a todas las naciones. R.

Porque es grande el Señor, / y muy digno de alabanza, / más temible que todos los dioses. / Pues los dioses de los gentiles no son nada, / mientras que el Señor ha hecho el cielo. R.

Familias de los pueblos, aclamad al Señor, / aclamad la gloria y el poder del Señor; / aclamad la gloria del nombre del Señor, / entrad en sus atrios trayéndole ofrendas. R.

Postraos ante el Señor en el atrio sagrado, / tiemble en su presencia la tierra toda. / Decid a los pueblos: «El Señor es rey: / él gobierna a los pueblos rectamente». R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los tesalonicenses (1Tes 1,1-5b)

Pablo, Silvano y Timoteo a la Iglesia de los Tesalonicenses, en Dios Padre y en el Señor Jesucristo. A vosotros, gracia y paz.

En todo momento damos gracias a Dios por todos vosotros y os tenemos presentes en nuestras oraciones, pues sin cesar recordamos ante Dios, nuestro Padre, la actividad de vuestra fe, el esfuerzo de vuestro amor y la firmeza de vuestra esperanza en Jesucristo nuestro Señor. Bien sabemos, hermanos amados de Dios, que él os ha elegido, pues cuando os anuncié nuestro evangelio, no fue sólo de palabra, sino también con la fuerza del Espíritu Santo y con plena convicción.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 22,15-21)

En aquel tiempo, se retiraron los fariseos y llegaron a un acuerdo para comprometer a Jesús con una pregunta. Le enviaron algunos discípulos suyos, con unos herodianos, y le dijeron: «Maestro, sabemos que eres sincero y que enseñas el camino de Dios conforme a la verdad, sin que te importe nadie, porque no te fijas en apariencias. Dinos, pues, qué opinas: ¿es lícito pagar impuesto al Cèsar o no?». Comprendiendo su mala voluntad, les dijo Jesús: «Hipócritas, ¿por qué me tentáis? Enseñadme la moneda del impuesto». Le presentaron un denario. Él les preguntó: «¿De quién son esta imagen y esta inscripción?». Le respondieron: «Del Cèsar». Entonces les replicó: «Pues dad al Cèsar lo que es del Cèsar y a Dios lo que es de Dios».